

PEL CASAL PROPI!!

L'Assemblea General de Socis ha acceptat amb gran entusiasme el projecte de compra de Casal, presentat pel Consell. Ens trobem, doncs, enfrontats a realitzar la il·lusió més cara dels catalans de Santiago de Xile; la il·lusió mantinguda a través dels quaranta sis anys de vida del Centre Català. Algunes vegades aquesta il·lusió havia estat ja tocada amb les puntes dels dits. I si finalment s'esvaïa, era sempre degut a la mateixa causa: rivalitats insubstancials i mesquinesa d'esperit. Cal, doncs, que el passat ens serveixi d'exemple i que tots a la una ens posem a l'obra, sense vacil·lacions i sense malentesos.

Pensem que ens serà difícil de trobar una altra ocasió semblant. Si ens la deixem perdre, ja podem renunciar per a sempre a la nostra il·lusió. Resultarà que hem parlat molt de la nostra catalanitat, de les virtuts catalanes i que res de positiu no haurem fet per a deixar-ne testimoni a la terra on vivim. Les paraules s'esvaïran i fins el nostre record, amb les paraules.

El Projecte del Consell, tal com va comprendre l'Assemblea, és perfectament viable. Té, encara l'avantatge, de no exigir grans sacrificis. Naturalment, res no es regala i, per tant, algun sacrifici caldrà fer. No parlem de l'augment de quota social. Al mont de cent cinquanta pessos en què ha quedat fixada, resulta inferior, proporcionalment, a la de trenta pessos, vigent l'any 1942, quan molts consocis acabats d'arribar de Catalunya, no estaven situats i en què els sous vitals eren de trescents pessos. ¿Qui no posseeix avui una renda vint vegades superior?... Cal, per tant, considerar que la quota de cent cinquanta pessos, acceptada per l'Assemblea només amb el propòsit d'evitar exclusions i procurar que el Centre sigui la llar de tots els catalans, representa una quota mínima. I que tots aquells que puguin i sentin l'ambició d'establir a Xile una digna representació de Catalunya, han de fixar-se ells mateixos quotes més altes, procedint tot seguit a comunicar-ho a la Secretarí del Centre Català o al cobrador durant el mes en curs.

El petit sacrifici, però, que demana el Consell va dirigit als socis de millor posició, als més patriotes i entusiastes. Que ningú no s'espanti. Es tracta, simplement, de trobar CENT SOCIS que s'avinguin a elevar la quota mensual a CINQ CENTS PESSOS. La llista que s'obri immediatament d'acabada l'Assemblea arriba ja a quaranta. ¿Qui, si pot, quin català amb sentiments generosos, no voldrà tenir el goig de figurar en aquesta llista, en aquesta veritable guarda d'honor de la llar catalana de Xile?

Una altra forma d'ajudar a l'operació és la de traspasar una o més de les accions nominals d'immobiliària Catalana que cadascú posseeixi, a propietat del Centre Català. Penseu que és amb finalitats purament dessinteressades i patriòtiques que foren adquirides les accions, i que en